

Saa til at lade Finansloven spadserere videre til det andet Ting. Den maa jo saa, hvis der overhovedet skal blive noget ud af den, komme tilbage til os een, ja to Gange, hvis den gennemløber alle Stadier. — Jeg har naturligvis efterset dette Forslag i alle sine Enkeltheder, og jeg vil da sige, at det staar omtrent for mig saaledes, som Finanslovsforslaget i Foraaret 1887. Det forekommer mig, at det er umuligt for Regeringen at bruge denne Finanslov, fordi den deri ikke vilde have tilstrækkelig Næring for de Foretagender, der ere bievne satte i Værk. For at regere med dette Finanslovsforslag alene, maatte man afbryde en Række Foretagender og foretage en aldeles brat Oplosning af provisorisk anlagte Institutioner saaledes, at jeg ganske simpelt betragter det som umuligt at gøre det for denne Regering. Naar Situationen derfor var saadan her i Tinget, at man stod paa den Betragtning i hvert Fald, at man kunde være forvisset om, at man ikke vilde ad anden Vej række Ministeriet Haanden til at kunne tage denne Finanslov i Forventning om at faa Overstridelserne eftergivne eller slettede paa anden Maade, saa vilde jeg sige Saa til dette Finanslovsforslags videre Fremme og stemme for at lade dette Grundlag kun gaa videre til Landstinget, thi det maatte jo saa komme igen til os og gaa til Fællesudvalg, for at vi kunde se, om det andet Ting var naaet til et Standpunkt, hvor det foretrækker en lovlig Finanslov, lovordnede Tilstande her i Landet i Stedet for det nuværende Ministerium. Men Situationen staar mig saa uklar i dette Øjeblik, at jeg ikke tør afgive min Stemme alene af Hensyn til Finanslovsforslaget som det foreligger, men jeg maa ogsaa afgive den med Hensyn til de Bevægelser, som finde Sted i Retning af Overenskomst, saa paa enkelte Ting, hvilke ikke vedkomme Forsatningen, og saa, efter Udtalelser at dømme, over hele Unionen, og det er os jo alle bekendt, at der daglig føres Udenomsforhandlinger mellem Lederne her og Lederne oven paa, i Forbindelse med Ministeriet, Forhandlinger, der jo ikke have nogen Anvisning i selve Grundloven; og da jeg — og jeg antager mine Meningsfæller ligesaa — høre til de absolut uindviede i disse Underhandlinger, saa kan jeg ikke vide, om disse Underhandlinger ikke

gaa ud paa Forlig over hele Unionen, det vil sige, ej blot over saadanne enkelte Lovforslag, som der i hvert Fald formelt — selv om de maatte være afgjorte udenTINGS — maa forhandles og afstemmes over her, men ogsaa over selve Kardinalstridspunkterne mellem Demokratiet eller Oppositionen og den nuværende Regering, Kardinalpunkter, at dømme fra tidligere Tid. Jeg har ingen Garanti for, hvis dette er Tilfældet, at Aftalerne da ikke tillige omfatte Finanslovens Indhold, og det er jo ingenlunde usandsynligt, at dette Ministerium dog, hvor behageligt det end har haft det i det nuværende Folketing og i denne Samling i særdeleshed ret snart kunde ønske at komme ud over disse uregelmæssige Tilstande, denne „Leven udenfor Grundlovens Forudsætninger“, en Stilling, som den selv erkender at befinde sig i. Det er ingenlunde usandsynligt, tværtimod, jeg tror, det ligger i Sagens Natur, og det vilde være meget urimeligt, om Ministeriet ikke ønskede det. Enhver kan jo sige sig selv, at Ministeriet har beredt det nye Dynasti, hvis første Mand sidder i Højstet her i Landet, overordentlige Banstigeligheder ved den Politik, det har raadet Hans Majestæt Kongen til at følge. Thi den, der tvivler om, at den Historie, som vi have oplevet i de senere Aar, vil blive hævnnet af en anden Historie, af en anden Slægt, han har aldrig læst Historien. Det behøver ikke at ske i vor Tid, men Hævnen over denne Periode og over den Uret, Folket har lidt i den, vil komme, og den kan komme under andre Former og mere omfattende end nogen af os, der elste vort Fædreland, kunne mene. Derfor siger jeg, at det ærede Ministerium har ved sin letsindige og kortsynede Politik beredt Kronen store Ulemper. Det er noget, tror jeg, som de monarkistiske elskende Wiennester maatte se som den største Fare ved denne Politik, at Ministeriet formaar et nyt Dynastis første Værer til at indlede sin Regering paa den Maade, som det ærede Ministerium har Ansvar for at gøre. Selv om det ærede Ministerium efter Chefens Udtalelser i Rådets i Fjor og ved andre Lejligheder — og jeg tvivler ikke om, at noget lignende kom frem ved det sidste af de berømte aarlige Terminsmøder — kan mene at have faaet Folketinget med til at erkende